

Ο εξαναγκασμός και η βία βασικά χαρακτηριστικά της πατροκτονικής κοινωνίας (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fxSnQP>]

7. Σ' αυτή τη χαρισματική μέθεξη της θείας πατρότητας και υιότητας έχει τις ρίζες της η αληθινή θεογνωσία μας, η μόρφωσή μας και η κατά Θεόν ζωή μας παραδόθηκαν από τον Πατέρα στον αίδιο Υιό και από τον Υιό στους φίλους Του, τους αποστόλους και τους αγίους, και μέσ' από αυτούς σε μας και τους πατέρες μας. Αυτό το μυστήριο φανερώνει και ο ίδιος ο Χριστός με τους λόγους: «Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου και ουδείς επιγινώσκει τις έστιν ο Υιός, ειμή ο Πατήρ, και τις έστιν ο Πατήρ, ειμή ο υιός και ω εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι» (Λουκ. 10,22). Σε ποιόν θ' αποκαλύψει ο Υιός το μυστήριό Του και το μυστήριο του Πατρός Του; Αναμφίβολα μόνο σ' εκείνον που θα ομοιωθεί προς Αυτόν, δηλ. θα ζήσει και θα εργασθεί όπως Αυτός, θα αποκτήσει το δικό Του ήθος και τον δικό του τρόπο ύπαρξης. Η αυτοθυσιαζόμενη αγάπη ως αναζήτηση της πληρότητάς μας όχι στον εαυτόν μας αλλά στον άλλον είναι η βασική συνισταμένη του Θεανθρώπινου τρόπου ύπαρξης, που έχει δοθεί από τον Χριστό και μέσω της Εκκλησίας Του έχει χαρισθεί στον κόσμο. Αυτή είναι η ουσία κάθε αληθινής Πατρότητας και υιότητας και κάθε αληθινής αυθεντίας. Αληθινές αυθεντίες είναι μόνον εκείνες που σε κάθε στιγμή είναι έτοιμες να γίνουν θυσία ευωδίας «υπέρ της του κόσμου ζωής» και των οποίων ο πυρήνας και το περιεχόμενο καθώς και η μέθοδος συνίστανται στην αυτοθυσία. Ελευθερία που θυσιάζει τον άλλον στον εαυτό της, ή τον χρησιμοποιεί χωρίς την ελεύθερη συγκατάθεσή του σαν μέσο προς πραγμάτωση έστω και του αγιότερου σκοπού, θα μεταβληθεί αναπότρεπτα σε «σαδιστή πατέρα» που τα ίχνη του δυσωσμούν απανθρωπιά. Τέτοια αυθεντία είναι από την αρχή συζευγμένη με τη βία, η βία εμφωλεύει στη φύση της.

8.Δεν

χωρεί αμφιβολία: ο τραγικός εφιάλτης του σύγχρονου κόσμου που διακατέχει τις καρδιές και των πιο διορατικών ανθρώπων του σήμερα μαζί με τα μαύρα προαισθήματα για το μέλλον αυτού του κόσμου, έχει τις βαθύτερες ρίζες του αφ' ενός μεν στις αντικειμενοποιημένες κοινωνικές δομές, αφ' ετέρου δε στην ανταρσία εναντίον τους, η οποία εκδηλώνεται κατά ριζοσπαστικότερο τρόπο στις επαναστατικές ζυμώσεις του περασμένου αιώνα και του αιώνα μας. Αρχής γενομένης από τη Γαλλική επανάσταση, η βία έχει δικαιωθεί από πολλούς σαν βασική μέθοδος για την επίτευξη της ελευθερίας, της αδελφοσύνης και της ενότητας των ανθρώπων, για την πραγμάτωση, δηλαδή, της ριζικής μεταμόρφωσης του κόσμου και της ανθρώπινης κοινωνίας. Συνάγοντας την αναγκαιότητα των ιστορικών νόμων από το φυσικό ντετερμινισμό και από την αναγκαιότητα της φύσης και θεμελιώνοντας την ελευθερία πάνω στην επίγνωση της ιστορικής αυτής αναγκαιότητας, πολλοί σύγχρονοι επαναστάτες έχουν αποδεχθεί τη βία και την τυραννία σαν την οδό που οδηγεί στην ελευθερία και ευδαιμονία. Με θρησκευτικό φανατισμό επιχειρούν αυτοί οι «συνειδητοποιημένοι» τυχεροί της ιστορίας να κατευθύνουν την «ιστορική νομοτέλεια» και να την εξομοιώσουν με τη δική τους ιδέα γι' αυτήν και τον άνθρωπο σαν κύριο υποκείμενό της. Οι μέθοδοι που εφαρμόζονται, για τη χάραξη της κατευθυντήριας γραμμής και για την απελευθέρωση των ανθρώπων από τις δομές του παρελθόντος που τους «αλλοτριώνουν», συμπίπτουν, κατά το πνεύμα, με τις μεθόδους της μεσαιωνικής Ιεράς Εξέτασης, μόνον που είναι απείρως περισσότερο επεξεργασμένες και απείρως αποτελεσματικότερες. Εν ονόματι της «μελλοντικής»

σωτηρίας και της ευδαιμονίας του ανύπαρκτου ακόμη ανθρώπου θυσιάζονται εκατομμύρια συγκεκριμένων προσώπων. Το βασικό νόημα της χρήσης του εξαναγκασμού και της βίας από τους πατέρες είναι η μελλοντική ευδαιμονία των παιδιών τους. Η απόλυτη ελευθερία αυτών που αυτοανακηρύχθηκαν «αλάνθαστη συνείδηση» της ιστορίας γίνεται, όταν στεφανωθούν με την εξουσία, ο σιδηρούς νόμος για τους «μη συνειδητοποιήσαντες» ακόμη την ιστορική αναγκαιότητα. Κατ' αυτό τον τρόπο οι μεγαλύτεροι αγωνιστές εναντίον του εξαναγκασμού και της ανελευθερίας γίνονται πολύ συχνά οι νεκροθάφτες της ελευθερίας· γίνονται η αυθεντία που έχει όλες τις ιδιότητες του «σαδιστή πατέρα» ο οποίος χάριν των αγέννητων ακόμη παιδιών του καταβροχθίζει τα ήδη γεννημένα.

(συνεχίζεται)